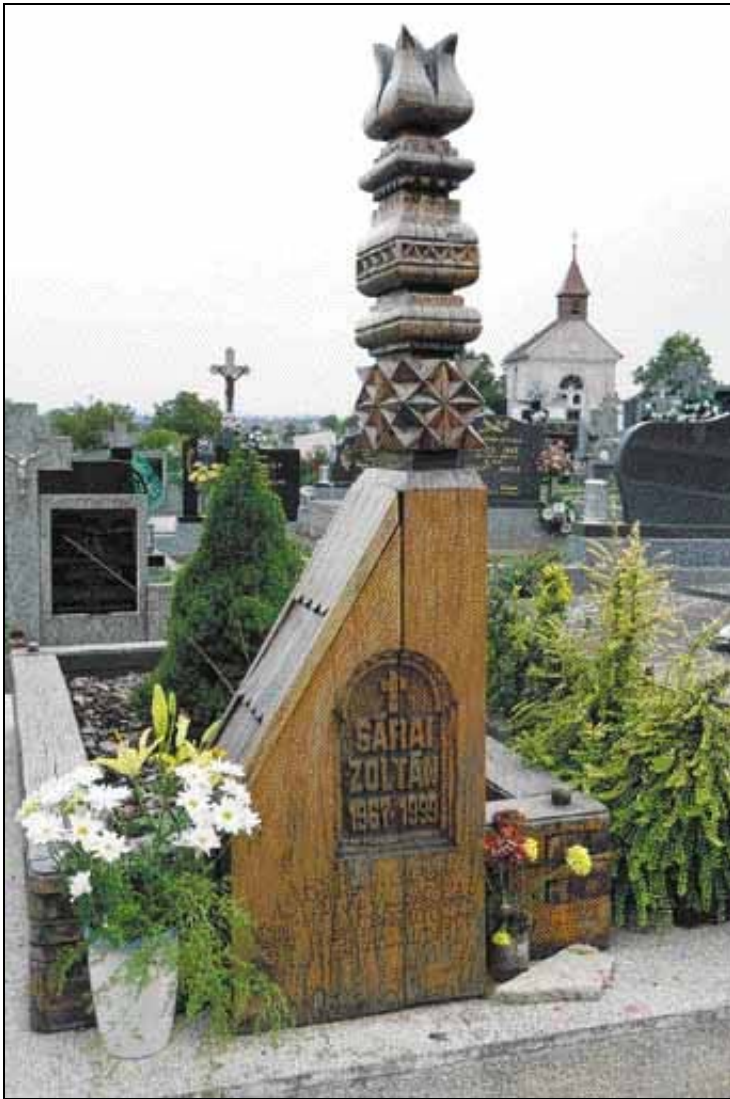

Vasárnap

<http://www.sme.sk/clanok.asp?cl=2967800>
Hét éve büntetlen Sáriai Zoltán gyilkosa

Sáriai Zoltán hét éve alussza örök álmát a szőgyéni temetőben, de szereteteinek máig nincs nyugalma, mert még mindig nem tudják, hogy ki volt a gyilkosa. Sőt, ha lehet, azóta csak nőtt a fájdalmuk, hiszen a családban szinte rögtön a temetés után felütötte fejét a viszály, és a gyászolókat nemcsak a fájdalom marcangolja, hanem a szörnyű gyanú is, hogy valamelyiküknek esetleg köze lehetett a gyilkossághoz.

Az elevenen meggyújtott fiatal mérnök esete 1998 őszén hetekig foglalkoztatta a sajtót és az MKP politikusait, Szőgyénben mindennapos vendégek voltak a rendőrök. Aztán ahogy múlt az idő, úgy csökkent az érdeklődés és talán az akarat is, hogy végre kiderüljön az igazság. Ha ugyanis igaz a feltételezés, amelyből eddig minden nyomozó kiindult, akkor a történet túlságosan szövevényes és drasztikus ahhoz, hogy minden apró részlet ismerete nélkül vádat emelhesse. És épp a részletekben lakozik az ördög, mert egészen pontosan senki nem tudja, mi és hogyan történt, ki mennyit hallott és ki kit látott 1999. kilencedik havának 9-én.

Gyilkos a házban

Azon a bizonyos szeptemberi estén saját garázsában benzinnel öntötte le valaki a harminckét éves Sáriai Zoltánt, majd meggyújtotta. Súlyos égési sérüléseibe két nap múlva belehalt, de a kórházban még el tudta mondani a rendőröknek, hogy mi történt vele. 1999. szeptember 9-én reggel hét óra harminc perckor jegyzőkönyvbe vett vallomásaiban azt mondta, hogy előző este kb. fél tíz tájban ért haza a szüleitől. Az utcáról látta, hogy a lakásban villognak a tévé fényei, ebből tudta, hogy a felesége otthon van. A garázsajtót kinyitva erős benzinbűz csapott az orrába. Felkapcsolta a villanyt, hogy körülnézzon, hol ömölhetett ki az üzemanyag, de sehol sem talált a földön foltokat. Kiment az udvarra friss levegőt szívní, aztán újra vissza a garázsba, bezárta maga mögött az ajtót, lekapcsolta a villanyt és a lakásba vezető lépcső felé indult. Akkor vett észre egy kb. 178 cm magas személyt, aki sötét ruhában, fején piros álarccal a lépcsőn állt, és szó nélkül benzint öntött rá egy kannából. Az első pillanatban azt hitte, hogy a barátai üznek tréfát vele, de amint megérezte a benzinbűzt, és látta, hogy az idegen gyufát vesz elő, azonnal arra következtetett, hogy meg akarja őt gyújtani. Futásnak eredt a garázsajtó felé, de akkor már érezte, hogy ég a teste, ezért az udvaron rögtön a földre vetette magát, és próbálta eloltani a ruháit. A feleségét hívta, segítségért kiáltozott, majd a

szemközti kocsmá felé szaladt, ott aztán valakik oltani kezdték.

Szerelmi háromszög

A gyilkosság óta eltelt hét év alatt hat nyomozó dolgozott a Sáriai-ügyön, valamennyien több lehetséges verziót felvázoltak, de a vádemelésig máig sem jutottak el. Amiben mindannyian egyetértettek, az az volt, hogy nagy valószínűséggel bérgyilkosság történt, a tettest valaki felbujtotta. A megrendelőt illetően azonban hiába vizsgálták a Barti Földműves-szövetkezet gazdasági ügyeit, ahol Sáriai elnök volt – nem jutottak semmire. Így terelődött a figyelem az elhunyt özvegyére, Ilonára, aki 2000. április 21-én, vagyis hét hónappal a férj halála után egy lánygyermeknek adott életet. A kislány a Sáriai nevet viseli, mert a jogszabályok szerint ha a gyermek a férj halála vagy a házasság felbontása után háromszáz napon belül születik, akkor a férj tekintendő apának. Zoltán szülei mégis az ügyészséghez fordultak az apaság megtagadása végett, mert feltételezik, hogy a kislány menyük házasságon kívüli kapcsolatából született, és amíg a dolog nem tisztázódik, nem tudják, hogy úgy tekinthetnek-e rá, mint unokájukra. A nyitrai kerületi ügyész 2000. július 4-én elutasította a kérelmüket, arra hivatkozva, hogy az apaság megtagadásához nem fűződik társadalmi érdek, mert a törvény elsődleges célja nem a nagyszülők érzelmi kötelekeinek tisztázása. A kérelmet félretették, de a szülők nem adták fel, mert úgy vélik, hogy ez lehet a rejtély kulcsa. Fiuk özvegye azt állítja, hogy a fogamzás idején csak a férjével volt intim kapcsolata, a vizsgálatot mégis elutasította. Addig, amíg nem emelnek vádat ellene, erre az ügyész sem kényszerítheti, úgyhoqy a gyermek apjának

kilétét csak ő vagy talán még ő sem tudja. Azt, hogy még a házassága idején szoros szálak fűzték egy falubeli fiatalemberhez, Babér Zoltánhoz, maga Sárainé sem tagadta. Vallomásaiban többször is elmondta, hogy barátságuk 1997-ben kezdődött, amikor a férfit képesítés nélküli pedagógusként alkalmazta a helyi szakközépiskolában, ahol igazgató volt, és kapcsolatuk fokozatosan elmélyült. Babér Zoltán vallomásaiban arról is beszámolt, hogy Ilona gyakran beszélt neki gondjairól, bizalmába avatta, és érzelmileg nagyon kötődött hozzá. Babér szerint a felesége félrelépéséről Sárai is tudott, 1999 februárjában ő maga mondott el neki mindent. Mivel azonban a férj ragaszkodott hozzá, hogy a történetek ellenére együtt maradjon a család, ez után a beszélgetés után őt már csak baráti kapcsolat fűzte az asszonyhoz. Hazugságvizsgáló készülékes kihallgatásnak sem Babér Zoltán, sem Sárai Ilona nem hajlandó alávetni magát, és a törvények értelmében erre nem lehet kényszeríteni őket.

Gyász és vizsály a családban

Babér ma Sárai özvegyével és két gyermekével – a tizennégy éves Balázzsal és a hétéves Lucával – él közös háztartásban. Sárai Zoltán szülei úgy vélik, le sem tagadhatná, hogy a kislány az övé, de mindaddig, amíg nem történik meg a vizsgálat, ez csak feltételezés. Szlovákiában az anya akarata ellenére nincs mód arra, hogy a bíróság elrendelje az apasági vizsgálatot, de az EU-ban már volt rá példa, hogy indokolt esetben a gyermeket képviselő gyám kérte azzal az indoklással, hogy a gyermeknek jogában áll tudni, ki az apja. „Mi nem adjuk fel: ha kell, akár Strasbourgig is elmegyünk. Nem a kislánnyal van bajunk, csak tudni akarjuk végre az igazságot, azt, hogy a menyünk végig hazugságban élt-e a fiunkkal. Sokan azt mondják, hogy zárjam le a múltat, de ők nem tudják, hogyan marangol a keserűség – mondja Zoltán édesanyja, aki nagy fájdmárára évek óta a fiúunokájával sem találkozhat. „Balázst teljesen eltiltották tőlünk, pedig Zoli haláláig állandóan itt volt. Ő lehetne az egyetlen vigaszunk, ehelyett még miatta is fáj a szívünk.”

Tény, hogy a közös gyász, amely más esetben összefogja a hozzátartozókat, Sáraiakat megosztotta. Zoltán halála után teljesen megszakadt a kapcsolatuk a menyükkel. Azt mondják, a fiuk sírjáról valaki rendszeresen eldobja azokat a virágokat, amelyeket ők visznek oda, a hagyatékon évekig pereskedtek. A konfliktus odáig fajult, hogy két éve tettelegesség is történt Babér Zoltán és a Sárai szülők között. A testi sértés ügyében azóta is folyik a rendőrségi eljárás. És miközben a két család között dúl a vizsály, a hatóságok mintha csak tologatnák a Sárai-aktát.

Gyanúsítottak vannak, bizonyíték nincs

Teljesen érthetetlen ugyanis, miért csak a gyilkosság után hat és fél évvel, a szülők többszöri kérésére került sor arra a vizsgálatra, amelynek során azt próbálták kideríteni, hogy hallhatta-e férje jajveszékélését a feleség. Az eredmény szerint igen, pedig az asszony annak idején mást állított. Talány az is, hogy kiéi lehettek a Sáraiék kertjéből a ház mögötti domboldalig vezető nyomok és az ott parkoló kék Škoda Octavia, amelyet a gyilkosság estéjén többen is láttak, de a rendszámra – talán félelmében – senki sem emlékezett. Pedig nagy valószínűséggel az lehetett a tettes autója, és ha ez így van, akkor a teraszon át menekült ki a házból. Oda pedig a garázsából csak a lakáson át lehet kijutni: tehát az ismeretlen vagy nagyon jól ismert Sáraiék lakását, vagy valaki beengedte őt. Sajnos, a gyilkosság utáni zűrzavarban a helyszínen található nyomok közül sok megsemmisült, és ma már nem lehet olyan pontosan rekonstruálni a történeteket, mint ha a rendőrség a kezdet kezdetén erre összpontosított volna. Helyszíni rekonstrukcióra azóta sem került sor, pedig a szülők többször is kérték az elmúlt hét év alatt. A főügyésznek küldött beadványukra idén szeptember 21-én érkezett meg az elutasító válasz. Eva Mišíková ügyész azt írja, hogy a rendőrség az ügyben a törvényeknek megfelelően járt el, és a jelenlegi tényállás szerint nem látja okát a rekonstrukció elrendelésének „Egyetértünk az Önök beadványával abban a tekintetben, hogy Sárai Ilona a gyilkosság fontos körülményeit elhallgatja. A bűnüldöző szervek azonban nem rendelkeznek jogi eszközökkel, amelyekkel őt igaz vallomásra kényszeríthetnék, különösen, ha tekintetbe vesszük, hogy a nyomozás kezdete óta a gyanúsított személyek közé tartozik. Az ügyben széles körű bizonyítási eljárás történt, a bűnügyi rendőrség azóta is folytatja a munkát. Eddig azonban nem derült fény új körülményekre, amelyek lehetővé tennék a konkrét tettesek elleni vádemelést. Emberi szempontból megértem az Önök felháborodását, hogy ez a brutális gyilkosság büntetlen maradt, de meg kell jegyezni, hogy amíg véletlenszerűen nem derül fény új bizonyítékokra, addig a konkrét személyek felelősségre vonásának minimális az esélye” – áll az ügyészi levélben.

Megszólal az özvegy

Sárai Zoltán özvegye az eltelt hét év alatt még sohasem nyilatkozott a sajtónak férje meggyilkolásával kapcsolatban – mint mondta, főleg azért nem, mert eddig egyetlen újságíró sem kívánt találkozni vele. A Vasárnap megkeresésére végül igent mondott, és válaszolt a kérdéseinkre. Elmondta: tud arról, hogy gyanúsítottként szerepel az ügyben, de maga sem érti, miért, mert kezdetben nem volt így. „Először a gyilkosság után egy héttel, majd újabb két hét elteltével hallgattak ki. Mindent elmondtam, amit tudtam, azt is felvállaltam, hogy nem vagyok mindenben biztos, mert nagyon zaklatott voltam. Később kiderült, hogy az egész családból csak nekem nincs alibim, de ha tudtam volna, milyen megpróbáltatások várnak rám, beülök a gyerekekkel az autóba, és elmegyünk valahová.” Arra a végzetes estére Sárai Ilona úgy emlékszik, hogy amikor meglátta az ablakon át a lángokat, első gondolata gyerekeinek mentése volt, és felszaladt érte az emeletre.

A kórházban még tudott beszélni a férjével, az az utolsó leheletével is azt mondta neki, hogy vigyázzon a babára, akit a szíve alatt hord. „Zoli mindig kislányt akart, nagyon várta ezt a gyereket, ezért nem vettem el, pedig az anyósomék azt akarták” – mondja. A temetést követő két hónapban még jó volt a kapcsolata férje szüleiével, csak azután romlott meg, hogy a velük közösen alapított Agrofarm kft. vagyonát kezdték rendezni. „Szó nélkül rájuk írtam egy hétszázézer korona értékű autót, de ők mindent akartak. Amikor kiderült, hogy a földet nem adom, gyaláznai kezdtek – egyszerűen gyilkos k... lettem. Ma már nincs erőm pereskedni velük, legalább félmillió korona értékű gépről lemondtam a békeség kedvéért, de nekik ez sem elég” – panaszolja Ilona asszony.

A most hétéves Lucát szerinte jogtalanul tagadták ki a családból a Sárai nagyszülők, mert ő teljesen biztos benne, hogy a férje gyermeke. Eddigi tapasztalatai alapján már egyáltalán nem bízik a szlovákiai hatóságokban, ezért vér- vagy DNS-vizsgálatra csak külföldön hajlandó elvinni. Azt mondja, hogy ezt meg is fogja tenni, amint összegyűjti a szükséges pénzt, és csak utána vizsgálattatja meg a gyermeket itthon is, mert kíváncsi, hogy azonos lesz-e az eredmény.

„Szakadjon rá az ég!”

Az asszony egyébként nem tagadja, hogy volt házasságon kívüli kapcsolata, de azt is hozzáfűzi: már akkor tudta, hogy a férje is félrelépett. A kislány fogantatása előtt döntöttek úgy, hogy mindent újrakezdenek, és Babér Zoltánnal csak három éve kerültek ismét közelebbi kapcsolatba. „A temetés után két hónapig a nővéreméknél laktunk

Balázssal, csak karácsonyra mentünk haza, mert a fiam külön karácsonyfát akart. Azóta a ház alagsorát teljesen felújítottuk, megtanultam ott élni." Arra a kérdésre, miért nem hajlandó alávetni magát hazugságvizsgálatnak, Sárainé azt válaszolja, hogy magyar emberként nem tudja felvállalni a szlovák nyelven végzett tesztet és egyébként sem bízik a szlovákiai igazságszolgáltatásban. „Hogyan bízhatnék, amikor látom, hogyan dolgoznak? Rengeteg fontos embert ki sem hallgattak az elején, még azt is tölem tudták meg évek múlva, hogy Zolinak sofőrje volt a szövetkezetben, de amit az anyósoméék mondtak nekik, azt készpénznek vették! Nagyon sokat szenvedtem, vívódtam az elmúlt hét évben, a buddhizmustól a fekete mágiáig szinte mindenhol kerestem a választ, miért kellett ennek történnie velem, és hogyan fogom kibírni. A gyerekeimnek élek, és hálát adok az Istennek, hogy képes vagyok mosolyogni rájuk. Más nem érdekel, nem magyarázkodom senki előtt, nem vádlok és nem gyalázok senkit, csak annyit mondok, szakadjon le az ég arra, aki ezt tette Zolival és velünk!"

Hét év múltán valóban úgy tűnik, hogy Sárainé Zoltán meggyilkolásának ügyében már csak az égiek fognak igazságot tenni. A rendőrség tanácstalan, új információkhoz csak a gyanúsítottak lehallgatásával juthatna, de azt, hogy erre sor kerül-e, az ügyön dolgozó nyomozó nem árulta el. Annyit mondott, hogy továbbra is dolgoznak, de az eset rendkívüli kényességére való tekintettel nem tájékoztatják a nyilvánosságot. A nyilvánosság tehát továbbra is találgat, gyanakszik és vádol, olykor talán alaptalanul is. Meglehet, hogy a véletlenül fog múlni, kiderül-e valaha, miért halt meg Sárainé Zoltán. De mint tudjuk, léteznek ilyen véletlenek. A gyászoló családtagok pedig csak abban bízhatnak, hogy ez az eshetőség a gyilkost sem hagyja nyugodni.

Id. Sárainé Zoltán

– Autóval mentünk a faluban, ő (Babér – a szerk. megjegyzése) követett, leszorított az út szélére, és a nyitott ablakon át egy vasrúddal vert fejbe. Napokig kórházban voltam, azóta sem hallok a bal fülemre.

Sárainé Zoltán vallomásából

– Eszembe jutott, hogy a ház mögött egy kis gyerekmedencében víz van, ebben hűtöttem a testem a mentők érkezéséig. Végig arra gondoltam, hogy valakik kiirtották a családomat, és engem is meg akarnak gyilkolni, de konkrét személy nem jutott eszembe, mert senkivel sem álltam haragban, és senkivel nem volt a közelmúltban komoly nézeteltérésem.

Eva Mišíková ügyész

– A gyilkosságban való részvétellel továbbra is Sárainé Ilona és Babér Zoltán a gyanúsított, mert nekik származott hasznuk belőle. Babér Zoltán jelenlétét a helyszínen nem sikerült bizonyítani, s az a tény, hogy Sárainé Ilona a házban tartózkodott, és hallhatta a férje kiáltozását, a nyomozás kezdete óta ismert.

Sárainé Zoltán édesanyja

– Ahányszor főzés közben megégetem magam, mindig az jut eszembe, hogy milyen embertelen kínok között halt meg a fiam. És nyugodjak bele, hogy aki ezt tette vele, az vígan él?

Sárainé Zoltán özvegye

– A gyerek rendszeresen látogatta őket, de állandóan csak engem szidtak előtte. Miután kiderült, hogy az anyósom nem akarta kiengedni a házból, és az apósom ahelyett, hogy pártját fogta volna, minden taknyos hazugnak elmondta, többé nem volt hajlandó hozzájuk menni. Végül arra jutottam, hogy senkinek, de kiváltképp az anyósomééknak nem akarok bizonyítani semmit. Nem érdekel, hogy gyanúban élek: én tudom az igazat, és abban is biztos vagyok, hogy meg fogom tudni, ki volt a gyilkos, ha az égiek is úgy akarják, hogy ezt elviseljem.

Vrabec Mária

[27.10.2006]